

et saadant Foretagende ikke er gaaet tilstrækkelig i Dybden, at den har været Udtryk for en Optimisme, som senere ikke viste sig at være berettiget. Den højtærede Handelsminister har nu faaet Øje for Vanskelighederne ved at bedømme en saadan Begivenhed, dens Aarsager og disses Rækkevidde. Hvis den højtærede Minister i Fremtiden vil tilegne sig en større Forstaaelse af det mindre heldige i uden videre i den Anledning at udstede Fordømmelser, saa vilde derigennem ikke være vundet ganske lidt for saadanne Sagers Bedømmelse i den høje Rigsdag i Fremtiden.

Den højtærede Minister mener ikke, at Ledelsen siden Rekonstruktionen i 1922 kan siges at være angribelig, og det er muligt. Jeg skal ikke ved Behandlingen af denne Sag her søge tilvejebragt en Fortsættelse af den Personfølgelse, som har knyttet sig til Bankers Sammenbrud i Fortiden, ikke paa nogen Maade. Jeg erkender, at i Spidsen for den sammenbrudte Diskonto- og Revisionsbank stod i de sidste Aar en hidtil som meget fremragende anset Bankmand, en Mand, som utvivlsomt har gjort sit bedste for at holde Banken oven Vand, og som maa siges at være saare haardt ramt ved dens Sammenbrud. Jeg tvivler ikke om, at man her i dette høje Ting vil sige, at han vel føler sig haardere ramt, end der egentlig, overfor Offentligheden i hvert Tilfælde var Anledning til. Men det er utvivlsomt, at for stor Optimisme har præget hans Opgørelse i 1922 som nu forud for Sammenbrudet, og at han har næret for store Forventninger til Fremtiden, Forventninger, som han byggede paa Følelsen af egen Evne til at løse denne Opgave og paa de Betingelser, som han mente at sidde inde med, og som jeg paa ingen Maade her fra denne Plads skal søge at beklukke.

Men unægtelig, heldigt vilde det jo have været, hvis man fra forskellig Side havde taget en lille Smule mere koldblodigt paa hele denne Sag ved Rekonstruktionen, saa havde maaske adskilligt nu set anderledes ud. Det var ikke usædvanligt efter Rekonstruktionen, at Virksomheder, scm søgte Bankforbindelse, af Hovedbankerne, i første Række af Nationalbanken, henvistes til at søge Tilknytning til Diskonto- og Revisionsbanken. Men dette er tillidskabende paa en Maade, som dog neppe kan siges slet ikke at forpligte dem, der giver saadanne Anvisninger.

Og hvorledes tog man paa Bankens Fremtidsudsigter i Pressen efter Rekonstruktionen? Ja, jeg tør sige, at Venstres

Presse tog koldsindigt paa Sagen, udtrykte sin Glæde over, at det var lykkedes at konsolidere dette store Foretagende, medens man fra anden Side benyttede Lejligheden til at lovsynge det Udsyn, som her havde fundet sit Udtryk, og den Handlekraft og Evne, som her var sat ind, og hvorigennem en Katastrofe paa saa udmærket forudseende og saa fortræffelig en Maade var blevet afværget.

I „Venstres Folkeblad“ i Ringsted udtaltes saaledes i et Interview med Bankdirektør Hassing-Jørgensen, at det, der nu var opnaaet, var i Virkeligheden dette, at der var skabt et Grundlag for Bankens fortsatte Virksomhed, og, sagde Bladet, dette Grundlag er urokkeligt. Og i en Fælleskorrespondance til den radikale Presse udtaltes, at Hassing-Jørgensen hidførte Ordningen, før der var opstaaet nogen Panik om Banken, og saaledes, at den kan staa som en af de fineste københavnske Banker, fordi den har faaet Krisetidens Raaddenskab slaaet væk. Det kunde jo være, at Begivenhederne siden da har belært den vedkommende Skribent om, at han i Virkeligheden ikke har besiddet Forudsætningerne for at bedømme det, som den Gang skete. Og man fortsatte: „Hassing-Jørgensen har fuldt ud reddet sin gamle Bank, dens Aktier vil findes blandt de stigende Papirer i Stedet for blandt de faldende.“

Hvor meget man end søgte at oppuste det, som i 1922 skete, hvor stærkt man end søgte at forherlige Ledelsen, reagerede dog Publikum paa en helt anden Maade, end man havde forventet. Det var saare beklageligt, at Direktør Hassing-Jørgensens utvivlsomt dygtigt gennemførte Rekonstruktion af Banken i 1922 ikke blev mødt med den Tillid, han havde forudsat. Det fandt jo sit Udtryk ikke mindst derigennem, at der i den nærmeste Tid derefter udtoges af Banken et Beløb, som var oppe over det dobbelte af, hvad Hassing-Jørgensen havde tænkt sig muligt. Publikum nærrede ikke den Tillid, desværre, som man troede var skabt om Banken, et Fænomen, som vi jo ved Bankrekonstruktioner ikke er ukendte med indtræder.

Og nu — saa indtræder i denne Sommer pludselig Bankens Sammenbrud. Basis for Tilliden, som var bevaret gennem Perioden fra 1922 indtil Sammenbrudet, var jo i Virkeligheden Tilslutningen fra de store Bankers Side og deres betydelige Støtte til Rekonstruktionen af Diskonto- og Revisionsbanken, og ved dette pludselige Sammenbrud forekommer det mig da, at de store Banker i forholdsvis ringe Grad